

มารี คอเรลลี กับนวนิยายและเรื่องสั้นของไทย

วินิตา คิณรัตน์

คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชีวิตและงานอันน่าทึ่งของมารี คอเรลลี

มารี คอเรลลี เกิดประมาณวันที่ 1 พฤษภาคม ค.ศ. 1855 หลักฐานตามหลักฐานคือ เธอเป็นบุตรบุญธรรมของ ชาร์ลส์ แม็คเคย์ ดุษฎีบัณฑิตทางวรรณคดีแห่งประเทศอังกฤษ ผู้ประกอบอาชีพนักหนังสือพิมพ์ นักวรรณคดีและกวี มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักพอประมาณในสมัยของเขา แม้ไม่ถึงการยกย่องเทียบเท่ากวีสำคัญ ๆ ร่วมยุคก็ตาม แต่นักเขียนชีวประวัติของมารี เช่นเบอร์ธา วีเวอร์ ผู้เป็นเพื่อนสนิทของเธอ เขียนไว้ใน *Memoirs of Marie Corelli* ว่า เธอเป็นบุตรสาวของ ดร. แม็คเคย์ อันเกิดจากการสมรสอย่างถูกต้องกับภรรยาคนที่สองของเขา ชื่อนาง แมรี อลิซาเบธ มิลล์¹ ทั้งนี้ขัดแย้งกับนักเขียนชีวประวัติของมารีอีกคนหนึ่งคือ เอิลเลน บิดแลนด์ ใน *Marie Corelli : A Woman and a Legend* ที่อาจจดหมายฉบับหนึ่งที่มารีเขียนถึงผู้จัดพิมพ์นวนิยายของเธอ เล่าถึงมรณะกรรมของ ดร. แม็คเคย์ และเอ่ยถึง สัมพันธรักของเขากับ 'มารดาชาวเวนิสผู้งดงาม' ของเธอ² ซึ่งมีผู้เชื่อว่าชื่อนาร์ โครราดี กอนชาเลซ อันเป็นที่มาของนามปากกา "มารี คอเรลลี" เพราะนามจริงของนักประพันธ์สตรีผู้นี้คือ แมรี (หรือที่เรียกกันเล่น ๆ ในหมู่ญาติมิตรว่า "มินนี่" แม็คเคย์ แต่เท่าที่ศึกษาจากประวัติของมารี คอเรลลี สตรีผู้นี้ชื่อว่า มารี โครราดี กอนชาเลซนั้น

1. Bertha Vyver, *Memoirs of Marie Corelli* (London : Alston Rivers Ltd, 1930), p. 39.

2. Eillen Bigland, *Marie Corelli : The Woman and the Legend* (London : Jarrolds Ltd., 1953), p. 20.

ไม่เคยปรากฏตัวตนให้เห็นเลย มีแต่เพียงชื่อหนังสือพิมพ์อ้างถึงในการขุดค้นเล่าประวัติของเธอ³ หลังจากมารีถึงแก่กรรมไปแล้วเท่านั้น

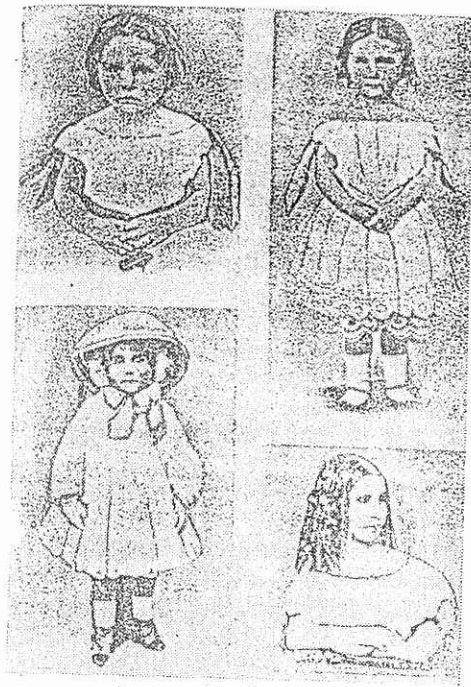
แมรี แม็คเคย์ ได้รับการศึกษาจากครูประจำบ้านในวัยเยาว์ และเมื่อโตขึ้นก็ไปศึกษาต่อที่คอนแวนต์คาร์อลิกแห่งหนึ่ง (ซึ่งน่าจะอยู่ในอังกฤษมากกว่าฝรั่งเศส) เช่นเดียวกับเด็กผู้หญิงชนกลางชาวอังกฤษทั่วไป โดยมาก แต่โชคที่ที่แม็คเคย์เป็นผู้สนใจวรรณคดีอย่างลึกซึ้ง เขาจึงถ่ายทอดความรู้และความรักกวีนิพนธ์ให้แมรีเป็นอย่างดีและรูปการก็เห็นได้ชัดว่า แมรีไม่ใช่เด็กสามัญทั่วไป เธอมีแวพรสวรรค์ด้านดนตรีและด้านความปราดเปรื่อง ทางวรรณคดีให้เห็นตั้งแต่เด็กด้วยซ้ำ

อาชีพแรกของมารีคือ เป็นนักเขียนโนอาซีฟหลังจากมิลลิสแม็คเคย์ถึงแก่กรรมเมื่อแมรีอายุ 21 เธอก็เริ่มอาชีพนี้อย่างประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีในช่วงแรก ๆ และหัดเขียนบทโคลง Sonnet สั้น ๆ ซึ่งได้รับความสนใจจากสำนักพิมพ์ถึงขั้นขอให้เธอส่งงานอะไรก็ได้ไปให้อ่านดู แมรีส่งนวนิยายเรื่องแรก ซึ่งเขียนตั้งแต่อยู่ในวัยรุ่นไปให้ชื่อ A Romance of Two Worlds ซึ่งประสบความสำเร็จอย่างไม่คาดฝัน เมื่อตีพิมพ์ออกมาส่งให้นามปากกา “มารี คอเรลลี” เป็นที่รู้จักกันมากขึ้นทีเดียว

3. มารี คอเรลลี ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ 21 เมษายน ค.ศ. 1924 หลังจากนั้นไม่กี่วัน หนังสือพิมพ์ขุดคุ้ยกำเนิดของเธอจนเป็นการเอิกเกริก เช่น

- The Daily Chronicle บรรยายว่า คืบหนึ่งเกิดพายุหิมะอย่างหนัก ชาร์ลส์ แม็คเคย์ พบทารกน้อยในตะกร้าหาวโยใหญ่ถูกนำมาทิ้งไว้หน้าประตูบ้านของเขา มีธนบัตรใบละสิบปอนด์คลัดคลิดผ้าห่มมาด้วย จึงนำมาเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม
- Table ถัดกันเรื่องเล่าไม่เป็นความจริง และยืนยันว่ามารีเป็นธิดาของชาร์ลส์ แม็คเคย์ กับ นางแมรี อลิซาเบธ มิลล์
- News of the World กลับอ้างไกลไปว่าได้เห็นหลักฐานใบสูติบัตรของมารี ว่า ชื่อจริงคือ คาโรไลน์ ลูกสาวกรรมกรชอโรมัส โคค ซึ่งยกลูกให้ ดร. แม็คเคย์ เพราะความลำบากยากจน
- Daily Chronicle เปลี่ยนข่าวใหม่ภายหลังว่า มารี เป็นบุตรลับ ๆ นอกกฎหมายของ ดร. แม็คเคย์ และสตรีชาวอิตาลีเลขนาม มารี โคราดี กอนซาเลซ ซึ่งพบกันที่ สเตรทฟอร์ด ฮอนเอน

4. นามอันแท้จริงของมารี คอเรลลี คือ แมรี แม็คเคย์ (Mary Mckay) แต่เธอใช้นามปากกาว่า Marie Corelli มาโดยตลอด คำว่า Marie นี้อ่านออกเสียงว่า มารี ไม่ว่าจะ เป็นภาษาฝรั่งเศส อังกฤษ หรืออิตาลี แต่แปลกแปลในประเทศไทย ตั้งแต่ “แมวัน” ตูแปล ‘Vendetta’ ไปจน “อมราวดี” ตูแปล ‘The Sorrows of Satan’ “Ziska” “The Mighty Atom” “Innocent” ต่างออกเสียงคำว่า มารี คอเรลลี เป็นแมรี คอเรลลีกันหมด

มารี คอเรลล์ เมื่ออายุ 2 ปีเศษ
3 ปีเศษ และ 8 ปี

นวนิยายเรื่องที่สองของมารี คอเรลล์ คือ Vendetta หรือเป็นทรูจกกันในฐานะ นวนิยายแปลเล่มแรกของไทย เรื่อง “ความ พยาบาท” มารีไม่เคยไปอิตาลีมาก่อน แต่ เธออาศัยคำบอกเล่าจากอิตาลี แม็คเคย์ บุตร ชายอันเกิดจากภรรยาคนแรกของ คร. แม็ค- เคย์ ซึ่งเคยไปพำนักอยู่ที่ประเทศนั้นหลาย ปี สร้างเรื่องขึ้นได้อย่างโลดโผน นับเป็น นวนิยายเรื่องเดียวในจำนวนทั้งหมด ที่ใช้ ฉากในประเทศอิตาลี และมีเนื้อหาที่ตื่นเต้น คนละแบบกับเรื่องแรกโดยสิ้นเชิง เพราะ A Romance of Two Worlds เป็นนวนิยาย

กึ่งวิทยาศาสตร์ บรรยายถึงปรากฏการณ์ เหนือธรรมชาติ (Supernatural events) ซึ่งเป็นหัวข้อที่นิยมกันอย่างสูงในอังกฤษ ยุค นั้น แต่พอมาถึงเรื่องที่สอง ผู้จัดพิมพ์ได้ แนะนำให้มารีเปลี่ยนแนวเสีย เพื่อมิให้คน อ่านเกิดความเบื่อหน่าย เธอจึงเปลี่ยนแนว เป็นเรื่องโลดโผน มีประเด็นอยู่ที่ความรัก การแก้แค้น และสอดแทรกการวิจารณ์โจมตี ความเสื่อมทรามของสังคมอังกฤษเอาไว้ ในฉาก และเนื้อหาที่บรรยายไว้ว่าเป็นอิตาลี ตัวละครที่เป็นตัวแทนความเสื่อมทรามของ ศีลธรรมยุคใหม่ ก็คือพี่น้องนางเอกของเรื่อง ซึ่งเป็นสตรีที่ยอมสมรสเพื่อต้องการความ มั่งมีศรีสุข และขณะเดียวกันก็กลับชู้เพื่อ ความอภิมัยส่วนตัว และพร้อมที่จะสละตัว คนหนึ่งไปหาชู้อีกคนหนึ่ง ได้อย่างไม่ละอาย ผลจากการเขียนแนวนั้นก็คือ Vendetta ประสบผลสำเร็จอย่างงดงามอีกเล่มหนึ่ง และ มารีก็ได้ใช้แนววิจารณ์ในทำนองโจมตี “ศีลธรรมใหม่” (New Morality) นี้เรื่อย มาในนวนิยายอีกหลายเล่ม เช่น The Sor- rows of Satan, Ziska, The Murder of Delicia และ Innocent เป็นต้น

นับเป็นเรื่องที่น่ายินดีอีกเรื่องหนึ่ง ที่ ว่า มารี คอเรลล์ เป็นผู้ที่โชคดีในด้านการ ประพันธ์นวนิยายอย่างหาคนเทียบได้ยาก

นับตั้งแต่ ค.ศ. 1886 ถึง ค.ศ. 1910 ผลงานของเขามีสถิติการจำหน่ายสูงเป็นอันดับหนึ่งของอังกฤษติดต่อกันเรื่อยมาโดยไม่ขาดสาย ในยุคนั้นถ้าจะนับความโด่งดังของนักประพันธ์จากสถิติการจำหน่ายแล้ว นามของ มาร์ คอเรลลี ย่อมเป็นที่รู้จักในอังกฤษยิ่งเสียกว่านักประพันธ์ผู้เป็น “ยักษ์ใหญ่” ใน วงวรรณคดีอย่าง จอร์จ เมอร์วิค, แอน โรนี ทรอสต์, จอร์จ อีเลียต หรือแม้แต่ชาร์ลส์ดิกเกนส์ เสียอีก

หลังจากผลสำเร็จ ในนวนิยายสองเรื่องแรกแล้ว ในนวนิยายเรื่องที่สาม คือ Thelma หรือ “เทลมา” อันเป็นผลงานที่มีชื่อที่สุดของเธอในหมู่ผู้อ่านคนไทย มาร์เปลี่ยนแนวมาเขียนเรื่องรักแบบง่าย ๆ ระหว่างสาวน้อยชาวออร์เวย์ และขุนนางหนุ่มชาวอังกฤษ ถ้าพูดถึงโครงเรื่องแล้ว Thelma ไม่ผิดอะไรกับเทพนิยายซินเดอเรลลา ซึ่งมีนักประพันธ์นำมาเขียนกันนับไม่ถ้วนครั้ง และนับไม่ถ้วนคน แต่ในเรื่องนี้ กลวิธีการเขียนเฉพาะตัวของมาร์ ไม่ว่าจะเป็นพรรณนาโวหารอย่างละเอียดละออของฉาก บุคคล และความคิด ตลอดจนการในการโจมตีความเหลวแหลกของสังคมอังกฤษ ทำให้ผู้อ่านต้อนรับ Thelma อย่างนิยมชมชื่นยิ่ง

กว่าสองเรื่องแรกเสียอีก

มีข้อน่าสังเกตอยู่อย่างหนึ่งว่า มาร์ คอเรลลี เลือกฉากสถานที่ให้นวนิยายจากสถานที่ที่ไม่เคยไปเห็นมาด้วยตาตนเองเลย เช่น อิตาลีใน Vendetta และนอร์เวย์ใน Thelma นี้ ก็เป็นเพียงจินตนาการของเธอโดยสมบูรณ์ เธออาจจะเคยอ่านหนังสือที่บรรยายถึงฟยอร์ด และทิวทัศน์ที่งดงามของนอร์เวย์มาก่อน พอจะนำมาเป็นแนวในการพรรณนาถึงถิ่นที่เกิดของเธอดานางเอกของเรื่องได้แต่ความจริงแล้ว ฉากชายทะเล และสีสันอันสวยงามตามธรรมชาติในเรื่องนี้ ที่จริงก็คือฝั่งทะเลของอังกฤษนั่นเอง แต่ก็บรรยายได้แนบเนียนแม้กระทั่งปัจจุบัน ยังมีชาวประมงนอร์เวย์ให้นักทัศนาจรชมถึงชายฝั่งที่เธอดำอาศัยอยู่ และก้อนหินใหญ่ที่เกิร์ตคนแคระผู้ติดตามเธามา โจนลงไป ในทะเลเพื่อจับชีวิตตัวเอง⁵

เฮเลน บีกแลนด์ กล่าวถึง ไว้ว่า “... Thelma เป็นยิ่งกว่าความสำเร็จในชั่วข้ามคืนเสียอีก นวนิยายเรื่องนี้ได้ชื่อว่าเป็นนวนิยายโด่งดังที่สุดในรอบปี (ค.ศ. 1887) และพอเวลาล่วงมาถึง กลางเดือน มิถุนายน บรรดาสตรีชั้นนำในสังคมนั้นก็พากันแย่งกันเชิญผู้ประพันธ์เรื่องนี้ไปเป็นเกียรติในงาน

5. Bigland, *op. cit.*, p. 88.

ของพวกเขาเป็นโกธาล⁶

นวนิยายเรื่องต่อ ๆ มา ต่างได้รับความนิยมกันอย่างล้นหลาม ไม่ว่าจะเป็น Ardath (ค.ศ. 1889), Wormwood (ค.ศ. 1890) ซึ่งแปลเป็นไทยให้ชื่อว่า “เจ้าสาวท” โดย “แม่อนงค์”, Soul of Lilith (ค.ศ. 1892), The Silver Domino (ค.ศ. 1892) Barabdas (ค.ศ. 1893) และในปี ค.ศ. 1895 ก็ถึงนวนิยายที่ทำสถิติการจำหน่ายสูงสุดเท่าที่เคยมีมาในประเทศอังกฤษ คือ The Sorrows of Satan และมีผู้อ่านทุกระดับนับตั้งแต่สมเด็จพระราชินีนาถวิกตอเรียลงมาจนถึงชนชั้นกรรมาชีพ⁷

สำหรับการวางแผนเรื่อง และเค้าโครงเรื่อง⁸ มาร์ได้รับแรงบันดาลใจจากการอ่านพระคัมภีร์ไบเบิลตอน The New Testament ว่า

“พญามารได้ล่อใจพระเยซูคริสต์ ด้วยบัลลังก์ นคร และอำนาจ หากแต่พระองค์ปฏิเสธสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด เมื่อล่อลวงไม่สำเร็จ พญามารก็พลະจากพระเยซูไป และเหล่าทูตสวรรค์ก็พากันมาเผ่าพระองค์ ด้วยเหตุนี้ฉันจึงคิดได้ว่า

ถ้ามนุษย์เราเจริญรอยตามพระเยซูคริสต์ โดยเพียงแต่ปฏิเสธคำล่อลวง ของพญามาร พญามารย่อมจากเราไปเช่นกัน และทูตสวรรค์ย่อมมาพิทักษ์มนุษย์ผู้นั้น เช่นเดียวกับได้พิทักษ์พระเยซู และจากความคึกคักดิ้นรนคิดกว้างต่อไปอีกว่า แม้แต่พญามารเองก็คงจะได้ยินคำที่มนุษย์ได้ละทิ้งตน เพราะเท่ากับตนเองจะได้มีโอกาสดับสู่สภาพของทูตสวรรค์ตามเดิมอีกครั้งหนึ่ง”⁸

ตัวละครสำคัญที่สุดในเรื่อง⁹ ได้แก่ เจ้าชายลูซิโอ ริมาเนซ เจ้าชายผู้รุ่มรวยและร่ำรวยมหาศาล จนสามารถเข้าถึงได้ในสังคมระดับสูงสุดของอังกฤษ โดยนิสัยเจ้าชายชิงชัง และเหยียดหยาม มนุษย์ผู้หน้าไหว้หลังหลอก และผู้มีนิสัยเลวทุกประเภทไม่ว่าคนนั้นจะมีกำเนิดสูงส่งเพียงใด และจะนับถือยกย่องมนุษย์ที่มีจิตใจสะอาดบริสุทธิ์ แม้ว่าคนนั้นจะมีฐานะต่ำต้อยไร้ความหมายในสังคม ความเป็นอยู่ของเจ้าชายค่อนข้างลึกลับ คำพูดของเจ้าชายมักเป็นปริศนาเกี่ยวกับบาปบุญคุณโทษ และพฤติกรรมของเจ้าชายก็คือ ทุ่มเทเงินทองปรนเปรอคนที่รู้จัก

6. Ibid, p. 96.

7. นวนิยายเรื่อง The Sorrows of Satan ได้รับการแปลเป็นภาษาไทย 2 ครั้ง ครั้งแรกโดย มาลัย ชูพินิจ ให้ชื่อว่า “คำของคน” และครั้งที่สองแปลโดย “อมราวดี” ให้ชื่อว่า “ขุนคลัง”

8. Bigland, *op. cit.*, p. 156.

อย่างไม่มีขอบเขต โดยแลกกับมิตรภาพ และ “วิญญาณ” ของผู้นั้น เหตุการณ์ดำเนินไปไม่ถึงครึ่งเรื่อง ผู้อ่านก็คิดว่าเจ้าชายลูซีโอ ริมาเนซ จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากลูซีโอ เฟอร์ พญามารผู้เคยเป็นทูตสวรรค์มาก่อนนั่นเอง

สถิติการจำหน่ายหนังสือของมารี ฟังสูงชันถึงหนึ่งแสนห้าหมื่นเล่มต่อเรื่อง ในขณะที่นักเขียนชายติดอันดับรองลงไป ขายได้เพียงสี่หมื่นห้าพันเล่มเท่านั้น นอกจากนี้เสียงยังชมเชยสรรเสริญจากคนอ่าน มีมาอย่างท่วมท้นเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะในเรื่อง The Sorrows of Satan เช่น บาทหลวงอิกนิเชียส แห่งแลนโธนี แอบบีย์ ได้กล่าวยกย่องมารีว่า “มารี คอเรลลีได้ช่วยสร้างศรัทธาในคุณงามความดีได้มากเสียยิ่งกว่าเหล่าอาร์ชบิชอป บิชอป และนักบวชทั้งปวงรวมกันเสียอีก”

ในช่วง ค.ศ. 1896-1910 นวนิยายของมารีตีพิมพ์ออกมาอีก 12 เรื่องล้วนแล้วแต่เป็นนวนิยายชายตึงสน ในจำนวนนี้มี 4 เรื่อง ที่ผู้แปลเป็นภาษาไทยคือ The Murder of Delicia (ค.ศ. 1896) แปลเป็นไทยชื่อ “นางแก้ว” The Mighty Atom (ค.ศ. 1896) แปลเป็นไทยชื่อ “คนหลงโลก” Ziska (ค.ศ. 1897) แปลเป็นไทยชื่อ “กงเกวียน”

ทั้งสามเล่มนี้แปลโดย “อมราวดี” และ The Treasure of Heaven (ค.ศ. 1906) แปลโดย “ศรีสุวรรณ” ให้ชื่อว่า “สมบัติอมรินทร์”

The Murder of Delicia เป็นโศกนาฏกรรมของสตรีผู้ตายด้วยความทุกข์ระทมจากความไม่ซื่อสัตย์ของสามี The Mighty Atom เป็นโศกนาฏกรรมของเด็กน้อยผู้ฆ่าตัวตายเนื่องจากปราศจากศรัทธา ทางศาสนาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยว ส่วน The Treasure of Heaven เป็นเรื่องสะท้อนสังคมของชนยากไร้ในชนบทเล็ก ๆ แห่งหนึ่งของอังกฤษ ในจำนวนนี้มี Ziska เรื่องเดียวที่มารีหวนกลับไปสู่แนวของ A Romance of Two Worlds อีก คือความเชื่อเกี่ยวกับ “โลกหน้า” (The World Beyond) และการกลับชาติมาเกิด (Reincarnation)

เรื่องย่อ ๆ ของ Ziska มีอยู่ว่า ในอดีตกาลของอียิปต์เมื่อหลายพันปีก่อนนั้น แม่ทัพผู้ลือนามของฟาโรห์ ชื่อ อเรกซิส ได้สังหารซิสก้า ผู้เป็นบาทบริจาริกา (concubine) ของตน ทั้งสองกลับมาพบกันอีกครั้งในศตวรรษที่สิบเก้า อเรกซิสผู้ซึ่งบัดนี้คืออาร์มังก์ แจวาส จิตรกรหนุ่ม เกิดความสนใจเจ้าหญิงซิสก้าผู้มีรูปโฉมงดงามมากพอๆ กับความ เป็นอยู่ที่ดีกลับ จนกระทั่งขอวาดภาพ

ของเธอ และภาพนั้นก็แปรเปลี่ยนเป็นภาพที่บิดเบี้ยวน่าสะพรึงกลัวได้อย่างประหลาดในที่สุด หลังจากรู้เรื่องอดีตเพียงเลา ๆ จากเจ้าหญิงซิสก้า อาร์มังก์ก็ถูกเจ้าหญิงล่อไปสู่สถานที่เป็นที่ฝังศพของเขาเมื่อสมัยอดีตและฆ่าตัวตายทันที เป็นการใช้นิยายความผิดบาปที่เขาก่อให้เกิดเมื่อหลายพันปีก่อน โดยที่ศาสตราจารย์คีน ผู้รู้เรื่องราวทั้งหมดติดตามไปถึงภายหลัง แต่ไม่สามารถช่วยอะไรได้เสียแล้ว

สถิติการขายดีของหนังสือเล่มหนึ่ง ในจำนวนสี่เล่มที่กล่าวมานั้น คือ The Mighty Atom หรือ “คนหลงโลก” จะเห็นได้จากที่อมราวดีเขียนไว้ในคำนำว่า

“... เรื่องนี้สำนักพิมพ์ Hutchinson ได้พิมพ์ ออกจำหน่ายเป็น ครั้งแรก เมื่อเดือนมีนาคม ค.ศ. 1896 ต่อจากนั้นมา รวม 10 ปี จนถึง ค.ศ. 1906 จะได้พิมพ์ขึ้นอีกครั้งก็ไม่ทราบแน่ เพราะมิได้ระบุไว้ แต่ที่ทราบแน่ก็คือใน ค.ศ. 1906 สำนักพิมพ์ Methuen รับมาพิมพ์จำหน่ายเป็นครั้งแรกของบริษัทนี้ และพิมพ์ขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกเรื่อยมาถึง 47 ครั้ง

ฉบับที่พิมพ์จำหน่ายเป็นครั้งที่สิบแปด คือฉบับที่พิมพ์เมื่อ ค.ศ. 1951 ซึ่งข้าพเจ้าใช้แปลอยู่นี้⁹

หลังจาก ค.ศ. 1910 ความนิยมในผลงานของมารี คอเรลลีเริ่มลดลง ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าขายได้น้อย เพราะขนาดที่เรียกได้ว่าความนิยมลดลง นวนิยายของเธอก็ยังขายได้ดีกว่านวนิยายรุ่นเดียวกัน อีกเป็นจำนวนมาก ในช่วง ค.ศ. 1911-1925 นวนิยายของเธอ ที่แปลเป็นไทยมีอีกเรื่องเกี่ยวกับ Innocent (ค.ศ. 1914) ซึ่ง “อมราวดี” ให้ชื่อว่า “อินโนเซนส์” เรื่องสั้นกวีวิจารณ์หลายคนลงความเห็นว่าเป็นเรื่องเฉียดใกล้ประวัติส่วนตัวของมารีมากที่สุด ชีวิตของนางเอกของเรื่องที่ชื่ออินโนเซนส์นั้น จะว่าไปก็ออกจะคล้ายชีวิตในวัยเยาว์ของผู้เขียนเอง และที่สำคัญคือความรักที่อินโนเซนส์มีต่อจิตรกรหนุ่มเจ้าสำราญชื่อ อมาคิส เคอโจเซอแลง นั้น จะว่าไปก็ไม่ผิดอะไรกับความรักที่มารี คอเรลลีมีต่ออาเธอร์ เซฟเวอร์น จิตรกรผู้เจ้าสำราญพอ ๆ กับพระเอกในเรื่อง¹⁰ และทั้งอินโนเซนส์และมารี ก็ผิดหวังกับคู่รักของตนพอ ๆ กัน ความผิดหวัง

9. อมราวดี (นามแฝง), คนหลงโลก (กรุงเทพ : สำนักพิมพ์ปัทมา, 2523), คำนำหน้า 1

10. นางเยาว์ ประกาศิตย์ เขียนไว้ในบทความ “นักแปลสตรีของไทยรุ่นบุกเบิก” ว่า “... เคยมีผู้เขียนเล่าประวัติชีวิตของมารี คอเรลลี ไว้ในหนังสือพิมพ์สตรีของอังกฤษฉบับหนึ่งนานมาแล้วว่า คอเรลลี เขียนเรื่องเต็มมาลงในระหว่างที่เธอยังมิได้พบกับความผิดหวังในเรื่องรัก ผู้เขียนเรื่องนั้นเล่าต่อไปว่า มารี คอเรลลีเคยชอบกับชายหนุ่มผู้หนึ่งซึ่งมียศเป็นบารอนของอังกฤษ แต่ต่อมาความรักของเธอกลับไปแต่งงานกับหญิงสาวคนหนึ่ง

และเคยก่อกำเนิด สะท้อนอยู่ในนวนิยายเรื่อง
สุดท้าย ที่ตีพิมพ์หลังมรณกรรมของมารี คือ
Open Confession : to A Man from A
Woman (ค.ศ. 1925) อย่างชัดเจน

ในตอนปลายของชีวิต มารี คอเรลล์ย้าย
ไปอยู่ที่สเตรทฟอร์ด-ออน-เอวอน บ้าน
เกิดของเชกสเปียร์ เธอเขียนเรื่องสั้นอีก
หลายเรื่องเกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง
ซึ่งเธอมีความคิดเห็นสนับสนุนฝ่ายพันธมิตร
เต็มที่ “อมราวดี” แปลเรื่องสั้นเหล่านี้รวม
อยู่ในชุด “รวมเรื่องเอกของมารี คอเรลล์”
โดยมากเป็นเรื่องสะท้อนสังคมและความ
เชื่อมั่นเกี่ยวกับ “โลกหน้า” และชีวิตอมตะ
ตามแนวคิดของเธอ

มารี คอเรลล์ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ 2
เมษายน ค.ศ. 1924 แต่งานของเธอยังตีพิมพ์

ออกมาอีกเรื่อย ๆ จนปัจจุบัน ยกเว้น
Open Confession ซึ่งตีพิมพ์ครั้งแรกใน
ค.ศ. 1925 แล้ว ผลงานเก่า ๆ ยังตีพิมพ์ซ้ำ
ซากเป็นจำนวนหลายสิบครั้ง โดยยังมีผู้คิด
ตามอ่านอยู่ตลอดมา ในขณะที่งานนักเขียน
ชายคนอื่น ๆ ในสมัยเธอได้หมดยุคไปกัน
หมดแล้ว

ล่าสุด บาร์บารา คาร์ทแลนด์ นัก
ประพันธ์สตรีผู้ได้ชื่อว่ามีผลงานผลิตออกมา
มากที่สุดในโลก ได้นำ A Romance of
Two Worlds นวนิยายเล่มแรกของมารี มา
เรียบเรียงและตัดทอนลงให้เหลือขนาดประ-
มาณครึ่งหนึ่งของเล่มเดิม ออกพิมพ์จำหน่าย
ใน ค.ศ. 1978 (พ.ศ. 2521) นี้เอง โดยรวม
อยู่ในชุด Ancient Wisdom Series ที่เธอ
เป็นบรรณาธิการ

ซึ่งรูปก็สวยรวยทั้งทรัพย์และวิชาความรู้ ตั้งแต่นั้นมาคอเรลล์ก็เปลี่ยนนิสัยกลายเป็นคนเบื่อการสมาคมและไม่ชอบ
เข้าสมาคมสูง ๆ ถ้าไม่จำเป็น”

(ดู น. ประกาศิต, “นักแปลสตรีของไทยรุ่นบุกเบิก”, โลกหนังสือ 6,6 (มีนาคม, 2526), 38.

เรื่องเล่าในหนังสือพิมพ์ดังกล่าวไม่เป็นความจริงแต่อย่างใด เพราะเมื่อพิจารณาจากชีวประวัติของมารีแล้ว
นักเขียนชีวประวัติทุกคนสรุปเห็นพ้องต้องกันว่ามารี คอเรลล์ ไม่เคยมีภรรยาคู่อย่างแท้จริง ผู้ชายที่มีอิทธิพลครอบ
งำชีวิตของเธอมากคือออร์ค แม็คเคย์ บุตรชาย ดร. แม็คเคย์ และเมื่ออายุ 52 มารีพบจิตรกรชาวอิตาลี
เซฟเวริน ผู้ซึ่งอยู่ในวัย 60 มีครอบครัวแล้ว แต่ภรรยาจะเข้ากับผู้หญิงอันเป็นการหาเสกหาเลยไม่ได้ ความ
สัมพันธ์ระหว่างอิตาลีกับมารีนั้นเห็นได้ว่าเป็นเรื่องไม่จริงจึ่งแต่อย่างใดสำหรับฝ่ายชาย แต่ว่ามารียึดถือเป็น
เรื่องจริงจึ่งและทุ่มเทลงฝ่ายชายมาก เธอเฝ้าติดตามไปมาหาสู่เขาอยู่ตลอดเวลา 8 ปี โดยตัดขาดจากการสมาคม
กับเพื่อนฝูง อดทนกับการหึงหวงจากภรรยาของเซฟเวริน และการเยาะเย้ยถ่มน้ำจากญาติพี่น้องฝ่ายภรรยาของ
เขา จนในที่สุด ออเธอร์ เซฟเวรินเกิดเบอหนัสมาริขึ้นมา (อาจเป็นไปได้ว่าถูกภรรยาข่มขืนแล้ว) ก็เลยตัด
ตนออกห่างและตัดขาดด้วยอย่างไม่มีเชื้อไข ยังผลให้มารีเจ็บแค้นมาก ถึงกับเขียนนวนิยายเรื่อง Open
Confession ขึ้น โดยมีคำส่งให้พิมพ์จำหน่ายได้ต่อเมื่อเธอถึงแก่กรรมไปแล้ว และเธอได้บรรยายความทุกข์
ระทมจากการอกหักนี้ไว้ก่อนข้างแจ่มแจ้งใน Innocent แต่ในขณะที่แต่งเรื่อง Thelma มารีมีอายุ 32 ปี
ยังไม่เคยมีภรรยาคู่อย่างใด และ “บารอนชาวอังกฤษ” นั้นก็ไม่ปรากฏว่ามีตัวตนอยู่ในหนังสือชีวประวัติของเธอเลย

มารี คอเรลลี กับนวนิยายและ เรื่องสั้นของไทย

Vendetta นวนิยายเรื่องที่สองของมารี คอเรลลีกลายมาเป็นนวนิยายที่เป็นภาษาไทย เรื่องแรก และเป็นนวนิยายในแบบแผน ตะวันตกเรื่องแรกของไทย เมื่อพระยาสุรินทรราชาได้แปลเรื่องนี้ โดยใช้ชื่อภาษาไทยว่า “ความพยายาบท” ลงในวารสาร ลัทธิวิทยา เล่มที่ 2 ตั้งแต่ตอนที่ 1 ถึงตอนที่ 10 (เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2443 ถึงเดือน เมษายน พ.ศ. 2442)

สำหรับการแปลเรื่องนี้ พระยาสุรินทรราชา ใช้วิธีแปลและเรียบเรียง โดยรักษาน้ำใจเรื่องไว้ครบถ้วน ชื่อตัวละคร เหตุการณ์ ตลอดจนบทสนทนาล้วนถอดจากต้นฉบับโดยรักษารูปไว้ตามแบบตะวันตกอย่างเดิม มิได้ดัดแปลงให้เป็นเรื่องไทยๆ แต่ถึงกระนั้น เป็นที่น่าสังเกตว่าการแปลนั้น ผู้แปลได้แปลโดย

ข้ามเนื้อความบางตอนไป ถึงไม่มีผลสำคัญกับเหตุการณ์ในเรื่อง แต่ก็สำคัญในแง่ว่าเป็นประเด็นที่มีริมึงวิจารณ์ละครและนวนิยายประโลมโลกย์ร่วมสมัย ที่มีส่วนชักจูงให้กุลสตรีใจแตก ประพฤติตนเสื่อมเสีย เช่น ตัวนินา นางเอกของเรื่อง เพราะทัศนคตินี้เป็นทัศนคติที่แข็งแกร่งที่สุดข้อหนึ่งของมารี คอเรลลี ปรากฏอยู่ซ้ำแล้วซ้ำอีกในนวนิยายเรื่องอื่น ๆ เช่น The Sorrows of Satan และ The Mighty Atom เป็นต้น แต่ใน “ความพยายาบท” ข้อความเหล่านี้ ผู้แปลแปลข้ามไป อาจเป็นเพราะเห็นว่าไม่จำเป็นก็ได้ เพราะคนอ่านส่วนใหญ่ที่เป็นไทยย่อมไม่เข้าใจว่าละครและนวนิยายประโลมโลกย์ของอังกฤษที่อ้างถึงมีลักษณะอย่างไร ดังตัวอย่างบางย่อหน้าที่ขอยกมาเปรียบเทียบให้เห็นวิธีการแปลทั้งที่ตรงและข้ามไปดังนี้

“No worse ! No worse !” I cried. ‘Shame, shame upon you that thus you outrage your sex ! Learn for once what men think of unfaithful wives—for maybe you are ignorant.

“ไม่เลวกว่า ! ยังนั้นไม่เลว !” ข้าพเจ้าร้องพูด “น่าอายน่าขายหน้าในการที่นับเอาพวกหญิงทั้งหลายมาเปรียบกับตัวของตัว จะบอกให้ทราบสักครั้งว่า พวกผู้ชายที่มีเมียอันไม่ซื่อสัตย์ต่อผัวแล้ว พวกผู้ชายนั้นคิดว่าเมียของตนเป็นอย่างไบบ้าง

พูดเท่านั้นก็เข้าใจดีแล้ว นึกรู้ใจความได้ เพราะฉะนั้นไม่ถูกที่จะเปรียบตัวด้วยผู้หญิงอื่น ๆ น่าอาย ! น่าอาย !

The novels you read in your luxurious idle hours have perhaps told you that infidelity is no sin—merely a little social error easily condoned, or set sight by the Divorce court.

Modern books and modern plays teach you so ; in them the world swerves upside down, and vice looks like virtue."

อีกอย่างหนึ่งที่เป็นที่ฉงนสนเท่ห์ของผู้อ่านเป็นจำนวนมากว่า ในต้นฉบับเดิม มารี คอเรลลี เขียนไว้เช่นนี้จริงหรือ คือในตอนท้ายของเรื่อง "ความพยายาบท" หลังจากนิทานตายแล้ว เกลนซ์ฟาบีโอโรมานีอธิบายว่าตนเองได้...

"...พอมาถึงเมืองปอตสเดอด ก็ขึ้นจากเรือพักอยู่ที่โฮเตลสองเวลา พอเรือเมล์บีแอนด์โอมาถึง ข้าพเจ้าซื้อตั๋วโดยสารมาขึ้นเมืองสิงคโปร์ ถ้ายล้าเข้ามากรุงเทพพระมหานครมรรตน์โกสินทร์^๕ แล้วเลยขึ้นไปอยู่ริมพรมแดน"(ความพยายาบทหน้า 356)

ความจริงแล้ว ในต้นฉบับเดิมนั้น โรมานีเดินทางไปใช้ชีวิตอยู่ในป่าที่อเมริกาใต้ ไม่ใช่ประเทศไทย ข้อนี้นับเป็นการคัดแปลงที่เห็นได้ชัดที่สุดในฉบับแปล

"ความพยายาบท" ก่อให้เกิดความตื่น

นึกว่าการที่ไม่ซื้อตั๋ววันนั้น ไม่มีบาปกรรมอะไรอย่างนั้นหรือ นึกว่าถ้าเห็นพลาดท่าพลาดทางเข้า ก็แต่งทนายยื่นฟ้องต่อศาลแพ่ง ขอให้ศาลหย่าขาดจากผัวเมียกันแล้วก็ลอยนวลได้ตามสบายใจอย่างนั้นหรือ

ควรแหละหรือรูปก็งามมากก็เพราะ จะคิดผิดเห็นทางรุดคึกกว่าทางเตียนไปได้"

ภาพมารี คอเรลลีจากหน้าปกหนังสือรวมบทโคลงแต่งโดยตัวเธอเอง

เต้นสนใจแก่ผู้อ่านเป็นอย่างยิ่ง เพราะนับเป็นนวนิยายตะวันตกเรื่องแรกและที่ผสมผสานความแปลกไปจากเรื่องแบบไทย ๆ ที่รู้จักกันมาก่อน นอกจากนี้ยังมีอิทธิพลต่อภาษาและวรรณกรรมไทย ดังที่หลวงบุญยานพ

พาดิษฐ์ “แสงทอง” นักประพันธ์ผู้มีชื่อเสียงร่วมสมัยกล่าวไว้ว่า

“... เป็นภาษาไทยที่ในความตามความเข้าใจของข้าพเจ้า ถอดมาจากภาษาอังกฤษอย่างใกล้ชิดที่สุดเป็นเรื่องแรก และเป็นเรื่องขนาดยาว ซึ่งตามความเข้าใจของข้าพเจ้าอีกเหมือนกันว่า เป็นเรื่องจูงใจให้มีการแปล นวนิยายภาษาต่างประเทศเรื่องยาว ๆ ลงเป็นภาษาไทย จนได้พบเห็นกันดาษดื่นในเวลาต่อมาจนตราบเท่าทุกวันนี้

... ข้าพเจ้าเข้าใจว่าภาษาไทยเริ่มปฏิบัติก็คือนิยายเรื่อง “ความพยายาบาท” ได้ปรากฏ เพราะสำนวนที่พิมพ์อยู่ในหนังสือ “ลัทธิวิทยา” เป็นสำนวนใหม่แก่คนไทยที่ไม่ชินแก่ภาษาอังกฤษ มาอ่านเรื่องและรสใหม่ก็พากันสนใจ

ข้าพเจ้าออกจะแน่ใจว่า “ความพยายาบาท” ของ “แม่วัน” แม้จะเป็นนวนิยายฝรั่งแต่ก็เป็นนวนิยายภาษาไทยเรื่องแรก ที่ได้รับความนิยมชมชอบกันมาทุกรุ่นทุกสมัย”¹¹

ถ้าจะกล่าวว่า มารี คอแรลลี และพระยาสุรินทรราชา เป็นผู้เปิดฉากใหม่ให้วงการประพันธ์ของไทย ก็คงไม่ผิดจากความจริง

เพราะหลังจากนั้น นวนิยายไทยเริ่มทยอยออกมา โดยอาศัยสำนวนโวหารและรูปแบบจาก “ความพยายาบาท” เป็นหลัก และนามของ “มารี คอแรลลี” ก็ได้รับความนิยมอย่างสูงต่อเนื่องกันมาไม่ขาดระยะ มีผู้แปลนวนิยายและเรื่องสั้นของเธออีกใน พ.ศ. 2454 คือ “อำนาจแห่งความรัก” โดยไม่บอกชื่อเสียงเดิมและชื่อผู้แปล พิมพ์จำหน่ายโดยโรงพิมพ์จินในสยามวารศัพท์

นวนิยายเรื่องต่อมาที่ทำให้ชื่อเสียงของมารี คอแรลลี แพร่หลายยิ่งขึ้นในประเทศไทยคือ “เต็ดมา” ซึ่ง ม.จ. หญิง ศุขศรีสมร และ ม.จ. พูนศรีเกษม เกษมศรี ทรงแปลจาก Thelma เมื่อ พ.ศ. 2455 และต่อมา มัลลย์ ฐพนิจ ได้แปลและเรียบเรียงใหม่ในชื่อเรื่องเดิม ใน พ.ศ. 2479 ผลปรากฏว่าเป็นนวนิยายที่ขายดีในยุคนี้ เช่นเดียวกับที่ขายดีมาแล้วในประเทศอังกฤษ

ใน พ.ศ. 2455 ม.จ. หญิง ศุขศรีสมร เกษมศรี ทรงแปล Wormwood ของมารี คอแรลลี อีกเรื่องหนึ่ง โดยใช้ชื่อว่า แอบแซงซ์ เป็นนวนิยายชีวิต แสดงถึงความหายนะของบุคคลผู้ตกเป็นทาสเหล่าแอบแซงซ์ และเรื่องเดียวกันนี้ มีผู้นำมาแปลและเรียบเรียงใหม่อีกถึง 2 ครั้ง โดย “กุมาร

11. พระยาสุรินทรราชา, ความพยายาบาท (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ก้าวหน้า, หน้า (13)-(15).

ใหม่” (ชวลิต เศรษฐบุตร) แปลซ้ำอีกครั้งระหว่าง พ.ศ. 2456-2458 และต่อมา “แม่นงค์” (มาลัย ชูพินิจ) แปลอีกครั้งให้ชื่อว่า “เจ้าสาวท” พิมพ์จำหน่ายเมื่อพ.ศ. 2471

ใน พ.ศ. 2453 ศรีสุวรรณ (หลวงนายวิจารณ์) แปลเรื่อง Treasure of Heaven ให้ชื่อว่า “สมบัติอมรินทร์” ซึ่งเป็นเรื่องสะท้อนสังคมขนาดเล็กที่ยากจนของชนบทอังกฤษ โดยมีจุดมุ่งหมายจะวิพากษ์วิจารณ์วิธีการนับถือศาสนาของชาวอังกฤษที่มุ่งไปทางด้านเครื่องครัดทางพิธีกรรม และขนบธรรมเนียม จนลืมนึกถึงความหมายแท้จริงของศาสนานั่นคือ เมตตาธรรม

เรื่องในแนวศาสนานี้มี “สมบัติอมรินทร์” เรื่องเดียวเท่านั้นที่แปลเป็นภาษาไทย ความจริงแล้ว มาริเขียนอีกหลายเรื่องในแนวเดียวกันนี้ ส่วนใหญ่มักจะโจมตีความเสื่อมโทรมของคริสตศาสนานิกายโรมันคาทอลิก เช่น The Master, Christian, Holy Orders, God's Good Man และ Temporal Power เป็นต้น แต่แนวเรื่องอาจจะไม่เป็นที่นิยมในหมู่ผู้อ่านไทย ซึ่งส่วนใหญ่ไม่คุ้นเคยกับคริสตศาสนา จึงปรากฏว่าไม่มีใครแปลอีก ความนิยมในการแปลเรื่องของเธอ มักจะมุ่งไปในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตทาง

โลกย์ เช่น เรื่องชีวิตและเรื่องพาฝันเสียเป็นส่วนใหญ่ ทั้ง ๆ นวนิยายเช่น Treasure of Heaven นี้ ได้รับความนิยมอย่างสูงไม่แพ้เรื่องอื่น ๆ ถึงขนาดทำให้จอร์จ เมอร์ริตซ์ นักประพันธ์ยิ่งใหญ่ผู้หนึ่งในยุคนั้นรู้สึกจับอกจับใจเป็นพิเศษถึงกับนำเอาไปแปลเป็นภาษาไทย

นวนิยายหลายเรื่องของมาริมีแนวคิดกลับและเกี่ยวข้องกับไสยศาสตร์ ซึ่งก็ได้รับความนิยมมากไม่แพ้แนวอื่น เพราะ “เหตุการณ์เหนือธรรมชาติ” ของเธอไม่ใช่เรื่องผีที่ตื่นเต้นสยองขวัญอย่างเรื่องผีทั่วไป หากแต่เป็นเรื่องที่ใช้ “เหตุการณ์เหนือธรรมชาติ” เป็นส่วนประกอบในการมุ่งแสดงปรัชญาที่เกี่ยวกับชีวิตและสังคม อย่างใดอย่างหนึ่ง โดยที่เหตุการณ์เหนือธรรมชาตินั้นเป็นการเพิ่มรสชาติความตื่นเต้นสนุกสนานแก่เรื่อง แต่ไม่ได้สร้างความหวาดกลัวอย่างผีทั่วไป

เรื่องแนวนี้มีอยู่หลายเรื่องด้วยกันที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับเรื่องดีกลับของนักเขียนร่วมสมัยคนอื่น ๆ ที่โด่งดังอยู่มาก เช่น เซอร์อาเธอร์ โกลเดนคอยล์ (ผู้สร้างเรื่องนักสืบเชอร์ล็อกโฮล์มส์) เอช. ไรเตอร์ แฮกการ์ด (ผู้เขียนเรื่อง King Solomon's Mine “สมบัติพระสุล”) She

“สาวสองพันปี” เป็นต้น) นวนิยายของมารีก็ยิ่งได้รับความนิยมมากกว่านักเขียนและนักวิจารณ์บางคน เช่น Grant Allen ผู้ศึกษานวนิยายสมัยวิกตอเรียน ลงความเห็นว่นวนิยายของ มารี กอเรลลี อยู่ในระดับเหนือกว่านวนิยายของคอยล์ และแฮกการ์ดด้วยซ้ำไป เรื่องเหล่านี้ได้แก่ A Romance of Two Worlds นวนิยายเรื่องแรกของเธอ The Sorrows of Satan และ Ziska สองเรื่องหลังนี้มีผู้ทงแปลเป็นไทยและดัดแปลงเป็นนวนิยายไทยเช่นกัน

The Sorrows of Satan มีผู้แปลสองคนคือ มาลัย ชูพินิจ ใช้ชื่อว่า “ค่าของคน” และ “อมราวดี” นำมาแปลอีกครั้งหนึ่งให้ชื่อว่า “ขุนคลัง” ดังที่โลกกล่าวถึงแล้วในบทความนี้ แต่ในช่วง พ.ศ. 2500-2510 นักประพันธ์สองคนได้นำเรื่องนี้มาดัดแปลงเป็นเรื่องไทยด้วยกลวิธีแตกต่างกันคือ ใน “ก่อนอยุธยา” พนมเทียน ได้นำ “ขุนคลัง” มาดัดใหม่ โดยใช้ชื่อตัวละครเป็นภาษาไทย และสมมุติให้เหตุการณ์เกิดขึ้นในกรุงเทพฯ แทนที่จะเป็นลอนดอนดังในต้นฉบับเดิม แต่นอกจากนั้นแล้ว รายละเอียดทุกบททุกตอนล้วนตรงซนคำต่อคำ

ใน “ก่อนอยุธยา” นักประพันธ์หนุ่มชื่อ รุทม์ ะพี (เจฟฟรีย์ เทมเปสต์) กลาย

เป็นคนร่ำรวยอย่างกระตั้นหันด้วยมรดกจากลุง ในวันเดียวกันที่รู้ข่าวคินนี้เขาพบเจ้าชายจากเนปาลชื่อ รังสิมันต์เทวราช (เจ้าชายลูซิโอ วิมานะ) ซึ่งชักนำเขาไปสู่วังสังคมชั้นสูงของกรุงเทพฯ รุทม์พบและหลงรัก ม.ร.ว. หนึ่งมฤตยวิภา (เลดี้บิล เอลตัน) หญิงสาวสวยตระกูลสูง ซึ่งท่านพ่อของเธอยินดีจะขายให้เป็นเจ้าสาวของเศรษฐีคนไหนก็ได้เพื่อกอบกู้ฐานะที่กำลังจะล้มละลาย รุทม์จึงได้แต่งงานกับเธอสมใจตนเอง

หลังจากแต่งงานและย้ายบ้านไปอยู่ด้วยกันแล้ว รุทม์ได้เพื่อนบ้านสาวชื่อพลับพลึง (เมวิส แคลร์) นักประพันธ์สตรีผู้มั่งคั่งเสียงโด่งดังที่สุดในสมัยนั้น จนรุทม์เกิดความความริษยา เพราะเขาเองพยายามทุกทางที่จะเป็นนักประพันธ์บ้าง แม้กระทั่งเอาเงินหวาน แต่ก็ไม่สำเร็จ แต่ความชิงแถมและความนารักของพลับพลึง ทำให้รุทม์หลงรักโดยไม่รู้ตัว

เหตุการณ์ภายหลังคลี่คลายออกมาว่า มฤตยวิภาหลงรักเจ้าชายรังสิมันต์ ถึงกับอ้อนวอนขอให้เจ้าชายเป็นชู้ด้วย แต่เจ้าชายปฏิเสธและประณามความเป็นหญิงแพศยาอย่างรุนแรง มฤตยวิภาจึงฆ่าตัวตาย ส่วนเจ้าชายเองก็แสดงอาการเกิทยุณยก่องพลับพลึงที่ปฏิเสธไม่ยอมรับสิ่งล่อใจใด ๆ ที่เจ้า

ชายเสนอให้

รุทม์ออกเดินทางไปเที่ยวอียิปต์กับเจ้าชาย เพื่อหลีกเลี่ยงความสะเทือนใจจากความทรยศและมรณกรรมของภรรยา หากลับเขาจึงรู้ว่าเจ้าชายคือ “อรุณเทพ” ทูตสวรรค์ผู้ถูกสาปลงมาเป็นพญามาร ทำหน้าที่ล่อลวงมนุษย์ทั้ง ๆ ไม่เต็มใจ รุทม์ได้ตัดสินใจละทิ้งเจ้าชายและสมบัติทางโลกทั้งหมดที่เจ้าชายบันทาลให้ ไปดำเนินชีวิตอย่างยากจนและสันโดษตามเดิม ด้วยความยินดีอย่างยิ่งจากเจ้าชายที่วิญญาณดวงหนึ่งได้พ้นมือพญามารไปได้

เรื่อง “ก่อนอยุธยา” นี้ เป็นการนำเรื่องเดิมมาลงไว้ทุกบททุกตอน ยกเว้นชื่อตัวละครเปลี่ยนเป็นไทย เพราะฉะนั้นก็มีความซัดเซไม่แนบเนียนอยู่มาก เพราะเนื้อเรื่องเดิมเป็นอังกฤษในสมัยศตวรรษที่ 19 จึงไม่กลมกลืนเข้ากับประเทศไทยในศตวรรษที่ 20 ได้เลย ความไม่แนบเนียนนี้เห็นตั้งแต่เรื่องใหญ่ไปจนถึงเรื่องเล็ก เช่น จากอียิปต์ที่รุทม์ ระบุ เดินทางไปเที่ยวอียิปต์ มีลักษณะเป็นอียิปต์ในสายตานักท่องเที่ยวเมื่อศตวรรษก่อนมากกว่าปัจจุบัน นักดนตรีในห้องเช่าซ่อมซ่อมข้างห้องเช่าของ รุทม์ ระบุ (ซึ่งควรจะเป็นคนไทย) สีไวโอลินเพลง อาเว มาเรีย เป็นทำนองอาลาเมื่อ

รุทม์จากไปพักกับเจ้าชายรังสีมันต์ ลักษณะเจ้าชายรังสีมันต์ ซึ่งพนมเทียนระบุว่าป็นชาวเนปาลนั้น มีลักษณะเป็นฝรั่ง อยู่แบบชาวตะวันตก แต่ทว่ารู้ภาษาไทยอย่างคนไทย ไม่มีเค้าชาวเนปาลอยู่เลย ท่านาน “อรุณเทพ” ที่รังสีมันต์เล่าให้รุทม์ฟัง ไม่กลมกลืนเข้ากับท่านานเทพของอินดู แม้มีการอ้างถึงพระคัมภีร์แทนที่จะเป็นพระผู้เป็นเจ้า ในคริสต์ศาสนาก็ตามแต่เนื้อเรื่องก็ดูเป็นการดัดแปลงเรื่องราวใน พระคัมภีร์ไบเบิลมาอย่างเห็นได้ชัด

ส่วนเรื่อง “เงา” ของ โรสตาเรน นั้น

เป็นการนำ The Sorrows of Satan มาดัดแปลงเป็นเรื่องของไทย แต่คงตัวละครสำคัญ ๆ ไว้ตามบุคลิกลักษณะเดิม หากเนื้อเรื่องผิดเพี้ยนไปบ้าง โดยที่รักษาแนวเรื่องไว้เช่นเดียวกับของเดิมที่นำมา

เนื้อเรื่องย่อของ “เงา” มีอยู่ว่า หม่อมเจ้าสวัสดิ์ (เจ้าชายลูซิโอ ริมาเนซ) เป็นเจ้าในราชตระกูลที่มีความเป็นอยู่ลึกลับ เพิ่งจะมาปรากฏวงศ์ในสังคมไทยไม่นานนัก เพื่อนที่ทำงานชายฉกรรจ์ด้วยคือ อิศรา (เจฟฟ์ เทมเปสต์) หนุ่มลูกเศรษฐีที่ใช้ชีวิตอย่างไม่เป็นไฉนเป็นพาย ญาติสาวของอิสราชื่อ ชาลีนี (เล็คซีบิล เอลตัน) เป็นสาวสังคมชื่อดังเก๋ไก๋สนใจท่านชาย และตั้งใจจะจับท่านชายให้ได้

เพื่อหวังครอบครองสมบัติ ส่วนอิศราที่ผิดหวังที่คนเฝ้าผู้ถึงแก่กรรมไปใหม่ ๆ ยอมรกรกให้ญาติห่าง ๆ คนหนึ่ง แทนที่จะยกให้ตน แต่เมื่อติดตามไปพบญาติสาวที่ชื่อเจริญขวัญ (เมวิส แกลรี) ความดีและความน่ารักของเจริญขวัญทำให้อิศรารักถึงกับขอแต่งงานด้วย

เจริญขวัญได้ยืมชาลินีนินทาากับเพื่อน ๆ ว่า อิศราต้องการแต่งงานด้วยเพื่อหวังเอามรดกกลับคืนไป ด้วยความที่ป่วยเป็นโรคหัวใจอยู่แล้ว เจริญขวัญจึงมีอาการทรุดหนักลง และสิ้นใจในโรงพยาบาลต่อหน้าอิศรา และท่านชายวสวัต ซึ่งเสด็จมารับวิญญานไปสู่สุคติ ในตอนนั้นเองอิศราจึงรู้ว่าท่านชายวสวัตคือพญามัจจุราช ก็ได้สติกลับตัวกลับใจได้ ส่วนชาลินีก็มาตัวตายเพราะสำนึกในบาปที่ได้ก่อขึ้น

เรื่อง “เงา” นี้ เห็นได้ชัดว่าผู้เขียนนำเรื่องตะวันตกมาดัดแปลงเป็นไทย ๆ โดยไม่แจ้งที่มา และพยายามจะทำให้กลมกลืนเข้าเป็นเรื่องแบบไทย ๆ โดยอิงพุทธศาสนาเป็นหลักในการชี้แจงบาปบุญคุณโทษ ด้วยเหตุนี้ เจ้าชายลูซีโอ ริมาเนซ จึงกลายมาเป็น ท่านชายวสวัต แทนที่จะดำรงตำแหน่งพญามาร ก็เป็นพระยายม ซึ่งผู้เขียนดูเหมือนจะให้เป็นที่รวมของ วสวัติมาร พระ-

ยามัจจุราช และยมบาล ในตัวคน ๆ เดียวกัน ทั้งนี้ผู้เขียนได้อ้างที่มาของเรื่อง “เงา” ไว้ในนวนิยาย เรื่อง มงกุฎหนาม โดยใช้นามปากกา “ทมยันตี” ว่า

“... ปวดลิ้นไม่เคยบีบข้อมือเท็จจริงในผลงานของตนเอง “โอ้เรื่องนั้นนะ เราได้ความคิดมาจากเรื่อง เดอะ ซอโร ออฟ ซาตาน ที่คุณอมราวดี แปลว่า ซุนคลั่ง ไล่ละ ได้ความคิดนะ ไม่ใช่ลอกเอามา เราได้ความคิดว่า เรื่องนี้ยายแมรี แก เชียร์ศาสนาแคธอลิกได้ ทำไมเราชาวพุทธจะเขียนนวนิยายศาสนาของเราอีก เรื่องไม่ได้” ... ในคราวเขียน หนังสือ พระเก่า ๆ ของคุณยายถูกค้นเสียกระจุย ที่นับว่าเป็น “คู่มือ” คือหนังสือ ไคร ภูมิพระร่วง”

การอ้างอิงอย่างคลุมเครือของ “ทมยันตี” เกี่ยวกับเรื่องนี้ ชำนาญ ดวงงามได้วิจารณ์ไว้ในบทความชื่อ “เงา ซุนคลั่ง คำของคน” ในทำนองคัดค้านและตำหนิติเตียนอย่างรุนแรงว่า

“... ข้อความเหล่านี้ พ้องความไม่สุจริตของผู้เขียนค่อนข้างชัดเจน เพราะนวนิยายเรื่อง เงา นั้น พิมพ์เป็นเล่มมาแล้วถึง 3 ครั้ง หากผู้เขียนมีความสุจริตใจจริงในอันที่จะเปิดเผยข้อเท็จจริงใน

ผลงานของคน ก็น่าจะเขียนคำนำชี้แจงไว้ในหนังสือมันเสียตั้งแต่เมื่อรวมพิมพ์ครั้งแรกแล้ว แทนที่จะแอบเขียนทำนองแก้ขยี้ไว้ในนิตยสารเล่มหนึ่งในรูปนวนิยาย และในนามปากกาคนละอันอีกด้วย คำว่า ไอ้เรื่องนั้น ก็มีได้มีการระบุโดยตรงว่าคือเรื่อง เภา ทั้งข้อที่ว่าโดยเฉพาะความคิด จากเดอะ ซอโร ออฟ ซาตาน เท่านั้น มีความจริงแค่ไหน ผู้อ่านน่าจะวินิจฉัยได้โดยง่าย”¹³

ที่น่าตำหนิอีกประการหนึ่งคือ นอกจากจะไม่ยอมรับที่มาของ “เภา” โดยเปิดเผยแล้ว เมื่อเขียนอธิบายเรื่อง “มงกุฎหนาม” ผู้เขียนได้เอ่ยถึงผลงานของ มาร์รี กอแรลลี ไว้อย่างไม่ ให้เกียรติผู้ประพันธ์ เลยก็ว่าได้ ทั้ง ๆ ที่ยอมรับว่าได้ความคิดในการสร้างเรื่อง “เภา” มาจากเรื่องนี้โดยตรง แต่ที่จะกล่าวถึงในเชิงการระบ้าง ก็กลับเอ่ยถึงเป็นทำนองแข่งขันด้วยอยู่ในที่ว่า “...ยายแมรีแกเชียร์ศาสนาแคธอลิกได้ ทำให้เราชาวพุทธจะเขียนนวนิยายศาสนาของเราสักเรื่องไม่ได้” ทั้งที่ “โรสลาเรน” เองก็แสดงให้เห็นถึงการปราศจากความละเอียดประณีตในการประพันธ์อย่างชัดเจน เช่น เรียก คริสต ศาสนา นิกาย โรมัน แคทอลิกว่า

“ศาสนาแคธอลิก” และความพยายามที่จะดัดแปลงพญามารลูซิเฟอร์เป็นพญามัจจุราชไทยนั้น ก็ได้เป็นความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง และมีได้ตรงกับพระยายมราชตามที่อ้างหลักฐานอ้างอิงว่า ที่นับว่าเป็นคู่มือคือหนังสือไตรภูมิพระร่วง แต่อย่างไร

ทมนันตีได้ใช้วิธีดัดแปลงนวนิยายของ มาร์รี กอแรลลี โดยไม่เอ่ยถึงที่มาอีกครึ่งหนึ่งใน “พิชสวาท” ซึ่งดัดแปลงมาจาก Ziska ฉบับแปลชื่อ “กงเกวียน” ของ “อมราวดี” ในเรื่องนี้ แทนที่จะเป็นฉากของประเทศอียิปต์ ก็เป็นกรุงเทพมหานคร แทน โดยเกี่ยวโยงกลับไปถึงสมัยอยุธยาตอนปลาย แทนที่จะเป็นอียิปต์ในยุคโบราณ เนื้อเรื่องส่วนใหญ่คล้ายคลึงกัน แต่เปลี่ยนแปลงตอนจบให้เป็นการจบที่สอดคล้องกับคติทางพุทธศาสนาว่า เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร

เรื่องย่อ ๆ ของ “พิชสวาท” มีอยู่ว่า อักนี (อามังค์ แจวาส) จิตรกรหนุ่มฝีมือดี ได้พบหญิงสาวสวยที่มีความเป็นอยู่ลึกลับชื่อ สโรชินี (เจ้าหญิงชิสก้า) เขาเกิดความสนใจถึงกับวาดภาพเธอ แต่ภาพนั้นก็กลับบิดเบี้ยวน่ากลัวเหมือนภาพคนตาย ต่อมาสโรชินีได้พาอักนี และทิพอาภา (เฮเลน เมอร์เรย์)

13. ชำนะ ดวงงาม, “เภา ขุนคลัง คำของคน,” *ปารอสาร*, 4,7 (มกราคม-มีนาคม) 117.

หญิงสาวผู้หลงรักอันอยู่ข้างเดียวไปที่บ้าน
เดิมของเธอที่จังหวัดอยุธยา และได้เปิดเผย
ให้รู้ว่าเธอคือ อุบลภรรยาอัน เมื่อชาติก่อน
อันเกิดเป็นขุนพลแห่งกรุงศรีอยุธยาตอน
ปลายในรัชสมัยพระเจ้าเอกทัศ เมื่อจวน
จะเสียกรุงแก่พม่า พระเจ้าเอกทัศโปรด
ให้ฝังทรัพย์แผ่นดินซ่อนไว้ในเจดีย์ อัน
ก็สั่งทหารอุบลด้วยการตัดคอเพื่อให้วิญญาณ
นั้นอยู่เฝ้าชุมพรพัสตลอดมา อุบลจึงอาฆาต
แค้น ติดตามมาให้อันชดใช้หนี้กรรม แต่
ในที่สุดก็พ้อภาวอาสารับโทษแทน อุบลจึง
ได้ตกและเลิกจองเวร อันก็ไปบวชอุทิศ
ส่วนกุศลให้อุบลตลอดไป

เรื่องนี้ จะด้วยความเข้าใจผิด หรือ
เป็นการโฆษณาประชาสัมพันธ์ก็ตาม เมื่อ
นำไปเป็นละครโทรทัศน์ ได้มีการอ้างว่ามา
จากเรื่องจริง และวิญญาณของอุบลนั้นมีตัว
ตนอยู่จริงจนปัจจุบันนี้ ผู้แสดงเป็นสโรชินี
หรืออุบล อันได้แก่ รัชну บุญชูทอง ถึง
กับให้สัมภาษณ์ว่า ผันเห็นวิญญาณของอุบล
มาปรากฏกายในลักษณะสตรีไทยโบราณ ก่อ
ให้เกิดความหวาดกลัวเป็นอย่างมาก ใน
เรื่องนี้ไม่ปรากฏว่า “ทมยันตี” ให้สัมภาษณ์
ในทำนองชี้แจงว่ามีข้อเท็จจริงมากนักน้อยแ
ไหนและไม่เคยเอ่ยถึง Ziska หรือ “กง
เกวียน” เลยว่าเป็นที่มาของ “พิษสวาท”

การดัดแปลงงานของมารี คอเรลลี ยัง
ปรากฏอยู่ในเรื่องสั้นอีกด้วย เท่าที่ค้นพบคือ
รวมอยู่ในเรื่องสั้นของนวนาคชื่อ “วิญญาณ”
ซึ่งแปลมาจาก The Soul

ในเรื่องนี้ นอกจากนวนาคจะไม่ได้อ้าง
ว่าแปลหรือดัดแปลงมาแล้ว ยังชี้แจงให้
เข้าใจเป็นทำนองว่าเป็นเรื่องไทยๆ อีกด้วย
(ซึ่งอาจจะหมายความว่า เป็นผู้แต่งเอง)
เพราะมีการอธิบายว่า “วิญญาณ” เด็กน้อย
ในเรื่องนี้คือสิ่งที่ไทยเราเรียกว่า “แม่ซ้อ”
ซึ่งก็ผิดทั้งเนื้อหาและผิดทั้งวัตถุประสงค์
ของ มารี คอเรลลี ผู้แต่ง โดยไม่นับถึงว่า
เป็นการผิดมารยาทของผู้ดัดแปลงด้วยซ้ำไป
ที่มีการตีความ ตามใจชอบ ของตนอย่างไม
สนใจจุดมุ่งหมายและภูมิหลังของเรื่อง

ในเรื่อง The Soul มารี คอเรลลี
มุ่งโจมตีความเหลวแหลกทางศีลธรรมของ
บรรดาผู้ได้ชื่อว่า เป็นผู้มีเกียรติในสังคม
เรื่องสั้นเรื่องนี้มีอยู่มากทีเดียว คือกฤตาสน์
ในคืนพายุพัดจัด เด็กทารกหนึ่งดิ้อกำเนิด
ขึ้นเป็นการป้องกันความเหลวแหลกของแม่ ซึ่ง
คบชู้ต่างๆ มีสามีอยู่แล้ว จนกระทั่งพลาดพลั้ง
มีลูกชู้มากับชู้ ถึงนั้นทารกแรกเกิดจึงถูก
ทอดทิ้งอยู่ตามลำพัง มีแม่ซึ่งรังเกียจลูก
เพราะเป็นพยานให้เห็นความสับสนของตน
และชู้ ซึ่งไม่ต้องการให้ความเลวทรามของ

คนมีหลักฐานขึ้นมา “วิญญาณ” ของเด็กน้อยแรกเกิดได้เฝ้ามองบุคคลผู้เต็มไปด้วยความชั่วช้าเหล่านั้นด้วยความสลดใจ และมองเห็นว่าโลกที่เด็กน้อยจะเติบโตขึ้นนั้น เต็มไปด้วยความสกปรกโสมมเกินกว่าวิญญาณบริสุทธิ์ของเด็กจะทนทานได้ วิญญาณจึงร้องขอพระผู้เป็นเจ้า ขอยกกลับไปสู่สวรรค์อีกครั้ง พระผู้เป็นเจ้าก็ประทานคำตอบให้ โดยบันดาลให้เด็กน้อยสิ้นใจหลังจากเกิดมาไม่กี่ชั่วโมง ผู้ที่ยืนตีในความตายครั้งนี้ นอกจากแม่และขี้แล้ว ก็คือวิญญาณที่ลอยกลับไปสู่สถานที่ที่ห่างจากมานานเอง

“วิญญาณ” ในเรื่องนี้ เป็นวิญญาณตรงตามความหมายในคริสตศาสนา คือเป็นสภาพดวงจิต อันเป็นอมตะของมนุษย์ วิญญาณอยู่ในร่างกาย เมื่อมนุษย์มีชีวิตอยู่ แต่ออกจากร่างเมื่อร่างนั้นสิ้นลมหายใจแล้ว ส่วนจะไปสู่สวรรค์หรือนรก ก็แล้วแต่ความชั่วที่กระทำ แต่ว่าวิญญาณนั้นเป็นอมตะไม่รู้ดับสูญ จึงรับรู้เรื่องราวอย่างผู้ใหญ่ได้ทั้ง ๆ ร่างมนุษย์ยังเป็นทารก

ดังนั้น คำอธิบายของนวนิยายที่ว่า วิญญาณในเรื่องคือ “แม่ช้อ” นั้นเป็นการตีความผิดพลาด เพราะมุ่งจะลากเข้าความแบบไทย ๆ ให้เข้าใจกันง่าย ๆ จึงไม่กลมกลืนกับเรื่อง เพราะ “แม่ช้อ” นั้นก็คือ

ยักษ์หรือปีศาจประเภทหนึ่งที่คุมครองดูแลเด็กอ่อน แต่ไม่ใช่วิญญาณของเด็กนั้น

สรุป

ในบรรดานักประพันธ์ชาวตะวันตกที่ผลงานได้รับการแปลเป็นภาษาไทย มาร์ คอเรลลี เป็นผู้เดียวที่มชื่อเสียงเป็นที่รู้จักตลอดมา ตั้งแต่ยุคแรกของการแปลจนกระทั่งปัจจุบัน เราอาจจะพูดได้ว่า ขณะที่ผู้อ่านเมื่อ 60 ปีก่อนนิยมชมชื่น “ความพยายาม” “เตลมา” และ “เกาสวาท” ผู้อ่านเป็นจำนวนมากในปัจจุบันก็ติดอกติดใจ “เงา” และ “พิชสวาท” ด้วยความประทับใจคล้ายคลึงกัน แม้ว่าจะแตกต่างกันบ้างตรงที่ผู้อ่านประเภทหลังต่างยกชื่อเสียงให้ “โรสลาเรน” หรือ “ทมยันตี” ไปหมด โดย มาร์ คอเรลลีไม่ได้รับส่วนแบ่งไปเลยก็ตามที่ แต่ผู้เขียนบทความนั้นเห็นว่า ผู้ที่น่าจะได้รับคำชมเชยว่าเป็นนักเขียนที่ได้รับความนิยมมาตลอดเวลาหลายสิบปี ก็น่าจะเป็น มาร์ คอเรลลี โดยสมบูรณ์

ความสำเร็จในการประพันธ์ของ มาร์ คอเรลลี ในสมัยของเธอนั้นเรียกได้ว่ามีอย่างมหาศาล แม้ถึงแก่กรรมไปแล้ว งานก็ยังฟื้นฟูขึ้นมาอีกเป็นระยะ ๆ โดยสำนักพิมพ์ที่พิมพ์งานเหล่านั้นมาก่อน และเห็นว่ายัง

มีผู้อ่านอยู่นั่นเอง แม้นักวรรณคดีและนักวิจารณ์ชาวอังกฤษ (และอเมริกัน) ทั้งหลาย จะไม่ยอมจัดกระดับ มารี คอเรลลี ว่าเป็นนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียง (famous) ตามมาตรฐานของวรรณคดี คงจัดเอาไว้เป็นแต่เพียงนักเขียนที่ได้รับความนิยม (popular) ก็ตาม แต่ถ้าจะพูดถึงความแพร่หลายแล้ว ทั้งนักวรรณคดีอังกฤษและไทย ต่างไม่อาจปฏิเสธได้ว่า ไม่เคยได้ยินชื่อนักประพันธ์สตรีผู้นี้ และในปัจจุบัน เป็นที่ยอมรับกันแล้วว่าผู้ที่สนใจจะศึกษาเกี่ยวกับรสนิยมในการอ่าน ทักษะคติต่อสังคมและศาสนา ตลอดจนความยึดถือทางด้านศีลธรรมของชาวอังกฤษสมัยวิคตอเรียนแล้ว ย่อมจะละเลยนวนิยายของ มารี คอเรลลี ไปไม่ได้เป็นอันขาด

ข้อเสนอแนะ

ในปัจจุบันที่การแปลนวนิยายได้รับความนิยมแพร่หลายพอสมควรในประเทศไทย นักแปลจำนวนมากได้มุ่งที่จะแปลเฉพาะนวนิยายชายดี ในปัจจุบัน ของอังกฤษและอเมริกา หรือนวนิยายที่มีผู้นำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ โดยอาจจะมองข้ามไปว่ารสนิยมของคนไทยและคนตะวันตกนั้นไม่เหมือนกัน ทักษะคติบางอย่างที่ตะวันตกยอมรับเป็นของธรรมดา อาจขัดต่อความรู้สึกของคนไทย

และ ทักษะบาง อย่างที่คนไทย ยกย่องก็อาจเป็นเรื่อง คร่ำครึ หรือไม่น่า สนใจ ของชาวตะวันตกเช่นกัน ที่เห็นได้ชัดก็คือเรื่องศีลธรรมและเรื่องเพศ ตามความเห็นของผู้เขียนบทความนี้ คนไทยระดับกลาง ๆ (คือผู้ที่ไม่ใช่หัวสมัยใหม่เกินไป หรือหัวเก่าโบราณเกินไป) มักจะมีข้อยึดถือเรื่องคุณธรรม และ เรื่อง เพศละม้าย กับ ชาว อังกฤษ สมัยวิคตอเรียน จริงอยู่ นักวิจารณ์บางคน อาจลงความเห็นรุนแรงว่า “วิคตอเรียนเป็นสมัยที่หน้าไหว้หลังหลอก” แต่เมื่อพิจารณาโดยละเอียดแล้ว ความเหลวแหลกในทางเพศ หรือความเสื่อมทางศีลธรรมด้านอื่นๆ ก็ไม่ได้มากมายไปกว่ายุคสมัยอื่นๆ ที่ย่อมจะมีปัญหาด้านนี้ปะปนอยู่เลย แต่ที่เห็นเด่นชัดกว่ายุคอื่นก็คือ ความเคร่งศีลธรรมของชาวอังกฤษโดยทั่วไป

เพราะเหตุนี้ ผู้เขียนบทความจึงขอเสนอว่า น่าจะมีการแปลนวนิยายบางเรื่องของ มารี คอเรลลี เป็นไทยเพิ่มขึ้นอีก โดยเลือกเรื่องที่มีพื้นฐานพอที่คนไทยจะเข้าใจได้ง่าย เช่น ไม่หนักในด้านคริสตศาสนา จนเกินไป และทักษะคติในเรื่องนั้น ๆ จะว่าไปก็พอที่ชาวพุทธจะรับไว้ได้ ส่วนงานโวหารของมารี คอเรลลี นั้นตามปกติก็เป็น ที่อ่านได้ง่ายและเร้าอารมณ์คนอ่าน ได้ พอ

สมควรอยู่แล้ว และที่เห็นได้ชัดก็ไม่ใช่เป็น
พิษเป็นภัยแก่จิตใจคนอ่าน ก็ไม่ปลุกผ้ง
ความฟุ้งซ่านเรื่องเพศ หรือย้อมจิตใจให้
กร้าวกระด้าง เกิดความขมขื่นและต่อต้าน
สังคมที่ล้อมรอบอยู่ หากแต่มุ่งให้เกิดความ
รัก ความเมตตา และปลุกผ้งศรัทธาต่อ
ความดีงามของเพื่อนมนุษย์

เรื่องดังกล่าวที่น่าจะแปลได้ในปัจจุบัน
นี้ (ส่วนการดัดแปลงนั้นถือเป็นการละเมิด

ลิขสิทธิ์งานประพันธ์ดั้งเดิม ซึ่งผู้ดัดแปลง
อาจถูกฟ้องร้องได้) คือ A Romance of
Two Worlds, The Soul of Lilith, Tem-
poral Power, และ Open Confession เป็น
ต้น และถ้าจะทำให้ถูกต้องตามกฎหมายเกณฑ์
ของการแปลหนังสือ โดยขออนุญาตสำนัก
พิมพ์ที่พิมพ์เรื่องเหล่านี้ ก็คงจะไม่เป็น
ปัญหาที่ยากเย็นจนเกินไป

สังคมศาสตร์ – มนุษยศาสตร์ ฉบับ ‘ชนบทไทย’

วารสารวิชาการของคณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

อ่านข้อเขียนของ

จิตรพิทย นาถสุภา
วิทยากร เชียงกูล

กนกศักดิ์ แก้วเทพ
ประสิทธิ์ รุ่งเรืองรัตนกุล

ฯลฯ

บทวิจารณ์หนังสือและอื่น ๆ อีกฉบับละ

come buy my fine writing ink.

Through many a street and many a
town

The Ink-man shapes his way ;
The trusty Ass keeps plodding on,
His master to obey.

หน้าหนึ่งจาก "The Moving Market ; or the Cries of London" ตีพิมพ์ในปี 1815

วารสาร "อักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร"

ปีที่ 5 ฉบับที่ 2 2525

อ่านบทความที่น่าสนใจ

การวิเคราะห์วรรณกรรมไทย

ตามทฤษฎีรสของสันสกฤต

กุสุมา รัชมณี

บทละครเรื่องรามเกียรติ์ : ภาพสะท้อนพระพุทธรูปย่อฟ้า

จุฬาโลกมหาราช

มณีปิ่น พรหมสุทธิรักษ์

100 ปี ของเวอร์จิเนีย วูล์ฟ

วินิตา ดิถียนต์

The Loneliness of the Long-Distance Runner :

คุณค่าทางสังคมวิทยา

อุ๋ทอง ประศาสน์วินิจัย

ราคา 17 บาท รวมค่าส่ง สั่งซื้อได้ที่ พันทิพา ศรีฟันผล สำนักงานเลขานุการ
คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร นครปฐม 73000